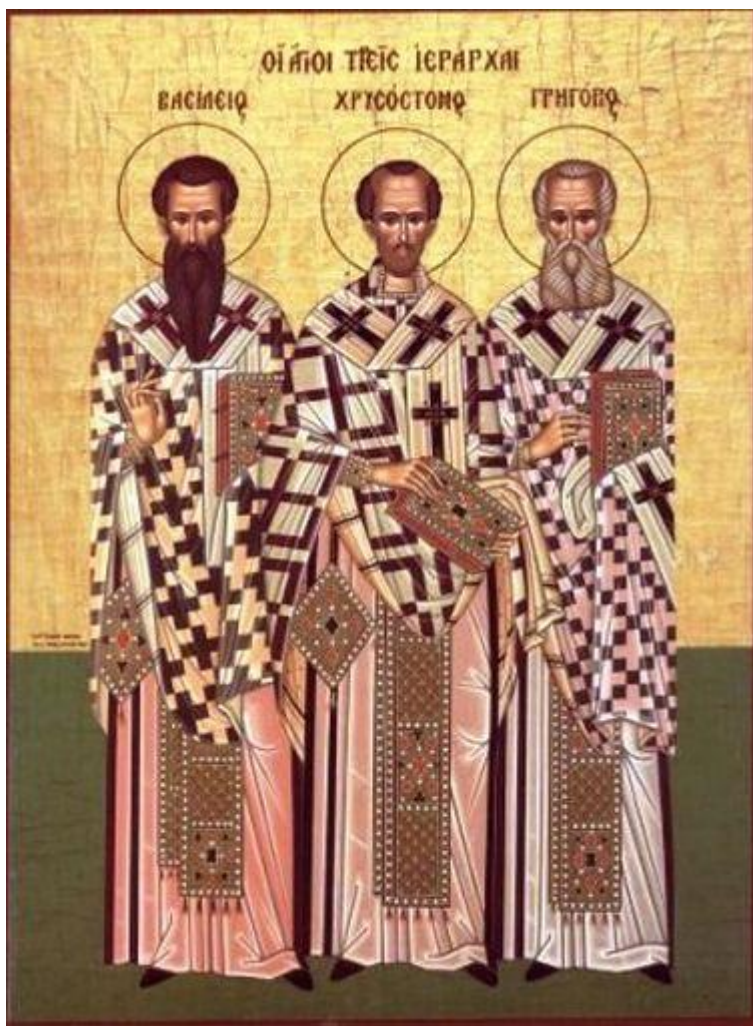

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ: ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Μέσα στο αμέτρητο πλήθος των αγωνιστών, των κηρύκων, των δασκάλων και των μαρτύρων για την εξάπλωση του Χριστιανισμού, ιδιαίτερη θέση κατέχουν οι γίγαντες της πίστης και των γραμμάτων, οι τρεις Ιεράρχες. Οι Πατέρες αυτοί της Εκκλησίας, γαλουχημένοι με χριστιανική ανατροφή και επιφανείς θεολόγοι, έχοντας σπουδάσει στις καλύτερες Σχολές της εποχής τους, αναδείχθηκαν μεγάλοι κήρυκες του Θείου Λόγου. Πράγματι, οι ονομαζόμενοι “*Θεοφώτιστοι Ιεράρχες της οικουμένης*” εργάσθηκαν με ζήλο και αυταπάρνηση προκειμένου να υλοποιήσουν το θεάρεστο έργο της χριστιανικής διδασκαλίας. Σε όλη τους τη ζωή υπήρξαν οι προστάτες των γραμμάτων και οι θεμελιωτές ενός αξιοζήλευτου πολιτισμού, που αναγέννησε και μεταμόρφωσε ολόκληρο τον κόσμο και ονομάσθηκε “*Ελληνοχριστιανικός πολιτισμός*”.

Οι *τρεις Ιεράρχες* θεωρούνται τα μεγαλύτερα πρότυπα προς μίμηση και παραδειγματισμό από τους ανθρώπους όλων των εποχών. Από την τρυφερότερη ηλικία λοιπόν, την παιδική και νεανική, θα πρέπει να νουθετούνται οι ψυχές των μαθητών με τις αρετές των Πατέρων και να εφαρμόζουν τα υπέροχα διδάγματά τους.

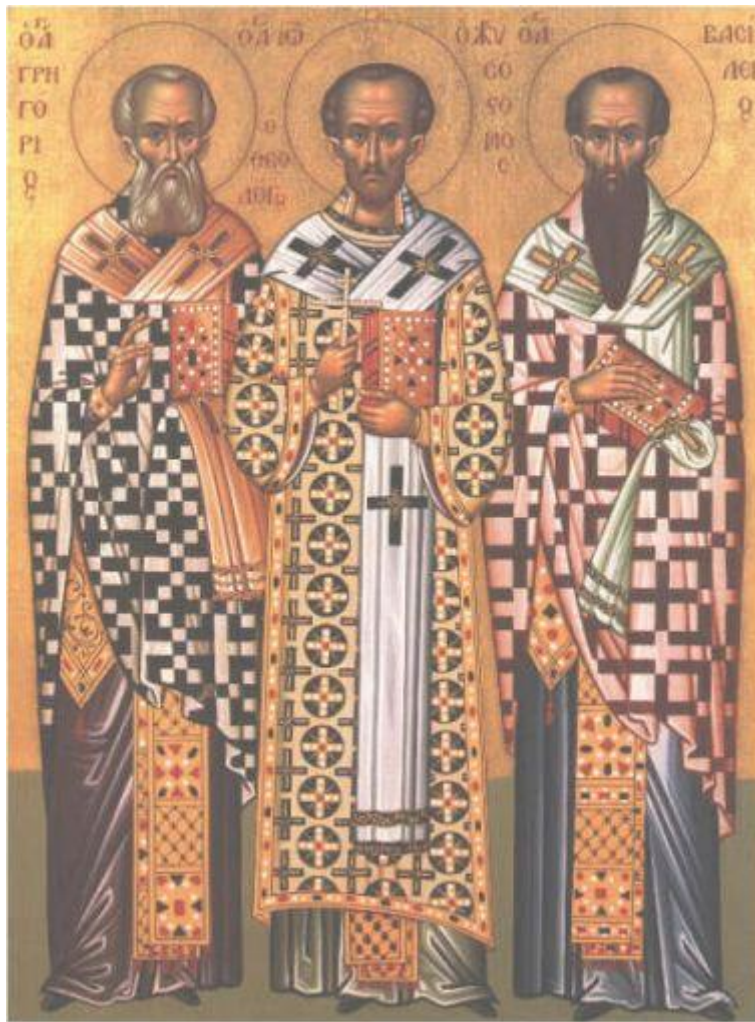
Οι μεγάλες αυτές μορφές, με ατσαλένια θέληση και βαθειά ριζωμένη στις καρδιές τους τη Χριστιανική πίστη, εγκαταλείπουν πλούτη, μόρφωση, χαρίσματα και αριστοκρατική καταγωγή και εξελίσσονται σε δασκάλους της Χριστιανικής αλήθειας. Γίνονται πιστοί στρατιώτες του Χριστού και σπουδαίοι συντελεστές ενός αληθινού Ελληνοχριστιανικού πολιτισμού. Δέχονται τα βέλη της κακίας, του χλευασμού και της συκοφαντίας των ειδωλολατρών. Ραπίζονται, εξορίζονται και ταπεινώνονται εμπρός στα πλήθη των απίστων, οι αστέρες της Ορθοδοξίας. *“Τίποτα δε φοβάμαι”, απαντούσε στις απειλές του αυτοκράτορα ο Μέγας Βασίλειος, “διότι περιουσία μου είναι μόνο τα βιβλία μου, εξορία δε λογαριάζω διότι όλοι σ’ αυτή τη ζωή είμαστε σαν τα πουλιά χωρίς μόνιμη στέγη. Βάσανα δεν υπολογίζω, διότι το ασθενικό μου σώμα, γρήγορα, θα πεθάνει. Και ο θάνατος θα με φέρει πιο κοντά στο Θεό για τον οποίο ζω και εργάζομαι”.*

Η πίστη του Γρηγορίου του Θεολόγου, του Μεγάλου Βασιλείου και του Ιωάννου Χρυσοστόμου είναι τόσο δυνατή και αδιαπραγμάτευτη, που σταθεροί και ακλόνητοι προχωρούν στο υψηλό και θεάρεστο έργο τους. Επιτελούν το Χριστιανικό τους χρέος με αφοσίωση και με εξαιρετικά έργα αγάπης και φιλανθρωπίας. Απαλύνουν τον πόνο, γλυκαίνουν τις πονεμένες ψυχές από θλίψη, χαροποιούν δυστυχείς και αδικημένους ανθρώπους. Σπέρνουν με άλλους όρους παντού και πάντα το σπόρο της αγάπης και της αυθεντικής φιλανθρωπίας. Είναι στο πλευρό των ορφανών, των πενήτων, των ασθενών και εγκαταλελειμμένων πολιτών. Διαθέτουν τις περιουσίες τους, τον ανεκτίμητο θησαυρό του πνεύματος και της ψυχής τους προκειμένου να διδάξουν τους συνανθρώπους τους.

Πραγματοποιούν πολυήμερες περιοδείες με εξαιρετικούς κινδύνους και κακουχίες προκειμένου να σπείρουν τον αθάνατο σπόρο της Χριστιανικής διδασκαλίας σε χιλιάδες ψυχές. Εκδιώχθηκαν, κακοποιήθηκαν, φυλακίσθηκαν και εξορίσθηκαν. Όλα αυτά όμως τα δέχονταν με υπομονή και καρτερία. Διαμοίρασαν τις περιουσίες τους στους απόρους και ίδρυσαν πολλά αξιόλογα φιλανθρωπικά ιδρύματα. Σε μια εποχή που η κοινωνική πρόνοια, από πλευράς κράτους, ήταν όρος άγνωστος, οι Τρεις Ιεράρχες ανέλαβαν αυτό το έργο, θεωρώντας ότι ο άνθρωπος είναι χρήσιμος για όλους, όταν είναι καλός χριστιανός, άριστος οικογενειάρχης και χρήσιμος στην κοινωνία. Η γνωστή *“Βασιλειάδα”* - σε αντίθεση με τα θαύματα της αρχαιότητας που συχνά ικανοποιούσαν την εγωπάθεια Τυράννων-ηγεμόνων, στέγασε χιλιάδες δυστυχισμένα και χωρίς πόρους ανθρώπινα πλάσματα που γνώρισαν το βάλσαμο της παρηγοριάς, την αρετή της αγάπης, το αδελφικό ενδιαφέρον προς τον πλησίον και το έμπρακτο χριστιανικό καθήκον. Οι εξέχουσες αυτές χριστιανικές φυσιογνωμίες πρόσφεραν τα πάντα στο βωμό της υψηλής αποστολής τους. Ο Ιεράρχης Μέγας Βασίλειος τόνιζε ότι [...] *“πίστις, η υπέρ τας λογικάς μεθόδους την ψυχήν εις συγκατάθεσιν έλκουσα”, “η πίστη δεν προκύπτει από διανοητικές διεργασίες και διαδικασίες ούτε από λογικές έρευνες και αποδείξεις”. Είναι υπέρλογη, όχι όμως παράλογη. Μας συμβουλεύει με μια πίστη που γνωρίζει και με μια γνώση που πιστεύει να ανακαλύψουμε την ουσία της ύπαρξής μας, την πεμπτουσία και το νόημα της ζωής μας.*

Η εορτή των τριών Ιεραρχών είναι εορτή των Σχολείων και των μαθητών, είναι εορτή των γραμμάτων. Την ημέρα αυτή τιμούμε την τριάδα των μεγάλων Πατέρων της Εκκλησίας, αυτών των ανυπέρβλητων αστέρων της τρισηλίου Θεότητας. Τιμούμε τους λάτρεις των Ελληνικών γραμμάτων, τους κήρυκες της αλήθειας και τους γίγαντες της πίστης και της αρετής. Εμείς, ολόκληρη η Εκπαιδευτική Κοινότητα σήμερα, οι καθηγητές, οι μαθητές, με απέραντο σεβασμό και ευλάβεια, θα προσευχόμαστε πάντα προς τους μεγάλους προστάτες των Ελληνικών γραμμάτων. Θα προσευχόμαστε να μας φωτίζουν πνευματικά για την πρόοδό μας, τη συνεχή βελτίωσή μας και να μας οπλίζουν με την απρόσβλητη πανοπλία των αρετών, που θα βοηθούν στην εξέλιξή μας σε χρήσιμα και λειτουργικά μέλη της οικογένειας και της κοινωνίας μας.

Αιώνια άνθη από τον ενάρετο και ευσεβή κήπο των Τριών Ιεραρχών

- ✦ “Κάθε άνθρωπος είναι υπεύθυνος για τη σωτηρία του πλησίον του.” (Ιωάννης Χρυσόστομος).
- ✦ Όταν ένας άνθρωπος συνηθίσει να ακούει άσχημα λόγια, θα φθάσει και σε άσχημα έργα. (Μέγας Βασίλειος).

- * Ποια ωφέλεια έχουμε, εάν στην πίστη μας είμαστε ορθόδοξοι, στη ζωή μας όμως ασεβείς; (Ιωάννης Χρυσόστομος).
- * Άνθρωπος ο οποίος δε δέχεται συμβουλές είναι εχθρός του εαυτού του. (Μέγας Βασίλειος).
- * Δεν έχει τόση αξία το να γεννηθεί κανείς από μεγάλους σε πλούτο και σε αξίωμα, όσο το να γίνει ο ίδιος μεγάλος. Είναι ακόμη αίσχος για τον άνθρωπο να επιζητά τιμές χάρη των ευγενών προγόνων του, να μην είναι δε άξιος αυτών με τη δική του αξία. (Ιωάννης Χρυσόστομος).
- * Είναι ευκολότερο να επηρεασθείς από την κακία, παρά να μεταδώσεις την αρετή. (Γρηγόριος Θεολόγος).
- * Η ψυχή σου ας δέχεται ήπια τις συμβουλές. Να είναι τόσο μαλακή και εύπλαστη απέναντι σε εκείνον που σε συμβουλεύει, όσο είναι το κερί σε εκείνον που το σφραγίζει. (Μέγας Βασίλειος).
- * Να μιμείσαι το έργο της σοφής μέλισσας, που με πολλή σοφία τρυγά από κάθε άνθος μόνον ό,τι είναι χρήσιμο. (Γρηγόριος Θεολόγος).
- * Αρετή η οποία δεν παγιώνεται σε πράξη, γρήγορα αφανίζεται από τους πειρασμούς και τις δυσκολίες της ζωής. (Γρηγόριος Θεολόγος).

